AUREL MARINESCU
fost Prim Preşedinte al Tribunalului Muşcel

Instaurarea conducerii comuniste în România

Mărturii 1946-1953

Bucureşti 2000

AURAL MARINESCU
fost Prim Preşedinte al Tribunalului Muşcel

Instaurarea conducerii comuniste în România

Mărturii 1946-1953

Bucureşti 2000

Editura SINERGII
Câmpulung Argeş
Str. I.C. Brătianu 54 B
Tel. / Fax: 048 - 831 443

Editor Mănescu Silviu
Text cules de Florin Ivan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
MARINESCU, AUREL
Instaurarea conducerii comuniste în România : mărturii : 1946-1953 / Aurel Marinescu – Câmpulung-Muşcel : Sinergii, 2000
p. : cm. – (Restituiri :1)
Bibliogr.
ISBN 973-99769-0-5

94(498) "1946 / 1953"

O INSTITUŢIE UITATĂ AZI: ONOAREA

În a 14-a apariţie a revistei "gândirii arestate", MEMORIA, un text zguduitor, mai bine zis un destin zguduitor, atrage atenţia. În această revistă, ştiam, nu e vorba de oameni fericiţi. Ea a realizat până azi – şi va continua, vai, mult timp, sper – o colecţie de mărturii, zguduitoare toate, despre iadul înfiinţat şi constituit în România de Partidul Comunist, emanaţie a Moscovei. Şi atunci prin ce ar putea fi deodată, mai zguduitor decât celelalte, un anume destin schiţat în aceste pagini? Cu atât mai mult cu cât nici nu este vorba despre un om care să fi fost întemniţat. Poate pentru că a trebuit să plătească faptul de a-şi fi făcut datoria.

Aurel Marinescu era, în 1946, Preşedintele Tribunalului Judeţean Muşcel. În preajma alegerilor, se fac presiuni asupra sa spre a respinge întâmpinarea lui Ion Mihalache (domiciliat în Topoloveni, jud. Muşcel) la refuzul autorităţilor, deja comuniste, de a-l menţine pe lista de candidaţi, sub pretextul că a luptat ca voluntar în războiul din Est. I se promite lui Aurel Marinescu o carieră strălucită în schimbul ilegalităţii pe care ar fi trebuit să o semneze, împreună cu alţi doi magistraţi, câştigaţi dinainte "cauzei". Dar el refuză să colaboreze şi îşi alege un complet de judecată format din magistraţi oneşti şi, cu toţii, cei trei, îşi riscă vieţile pronunţând hotărârea dreaptă spre furia trimişilor de la Bucureşti. Până aici n-ar fi nimic neobişnuit pentru acele vremuri. Din experienţa tatălui meu, ştiu că asemenea judecători, de necumpărat, existau cu sutele în România, pe vrema când mai funcţiona o instituţie azi uitată, **onoarea.**

Transferat brusc într-o localitate din Dobrogea, ameninţat din toate părţile, judecătorul Aurel Marinescu, îşi ia lumea în cap, trăind ascuns pe la rude şi pe la prieteni până în 1956, când moare, la 58 de ani, bolnav de cancer. Un deceniu de ilegalitate! Mulţi au fost aceia care au trăit acel deceniu al groazei astfel, din cauza persecuţiilor brutelor comuniste, unii târând pe urmele lor chiar condamnări grele şi nedrepte.

Textul judecătorului pribeag apărut în revista "Memoria" poartă un titlu care spune mai mult decât puteam eu să povestesc despre el: "Hăituit pentru dreptate în propria-mi ţară ".

Jurnalul lui Aurel Marinescu vorbeşte tuturor de o lume care a fost şi cu care înţelegem de ce unii din potenţaţii zilelor noastre nu mai vor să lege firul: Pentru că, mai întâi, ar trebui să-şi ia cuvenita răsplată aceia care au jefuit ţara şi pe cetăţenii ei şi care-şi văd în continuare de "treabă". Iar după aceea ar trebui să apară la suprafaţă alţi oameni, aceia care **mai ştiu ce e onoarea şi o consideră valoarea supremă.**

Printre tineri, mai ales, cred că se află astfel de oameni, însă puţini se uită într-acolo. Cartea judecătorului Aurel Marinescu lor ar trebui să li se adreseze.

Nicolae Prelipceanu

NOTĂ BIOGRAFICĂ

Aurel I. Marinescu s-a născut în anul 1898, în comuna Beleți – Negrești (sat Negrești), fiu al învățătorului Ion Marinescu și al Ecaterinei Marinescu. La dorința tatălui, Aurel a urmat Seminarul și Facultatea de Teologie din București și în paralel Facultatea de Drept. A absolvit ambele facultăți și a fost numit judecător la Reșița, unde a funcționat ca șef al judecătoriei locale până în anul 1936, când a fost mutat la Tribunalul Câmpulung Mușcel ca Prim-Procuror, devenind ulterior președinte de secție și apoi Prim-Președinte al Tribunalului Câmpulung Mușcel.

S-a căsătorit cu Lucia Voiculescu, profesoară de limba franceză cu specializare la Sorbona. După mutarea la Câmpulung s-a născut fiica lor, Ruxandra.

În activitatea sa de magistrat, Aurel Marinescu s-a făcut remarcat prin competența profesională, solicitudine în fața nevoilor oamenilor, corectitudine în relațiile cu colegii, motiv pentru care s-a bucurat de simpatia și considerația celor din jur.

Transformările social-politice survenite după 23 august 1944 au adus o întorsătura dramatică și în viața magistratului Aurel Marinescu. Cu prilejul alegerilor din 19 noiembrie 1946 primește sarcina de a judeca contestația fruntașului național-țărănist Ion Mihalache, căruia i se refuzase dreptul de a candida și de a fi ales în parlament. În ciuda directivelor și presiunilor efectuate de Ministerul de Justiție, Aurel Marinescu, convins de dreptatea cazului întrunește un complet format din trei magistrați integri, iar contestația lui Ion Mihalache este admisă. Sentința atrage însă persecuțiile regimului asupra magistraților. Mutat disciplinat într-un sat din Dobrogea Aurel Marinescu demisionează din magistratură și se înscrie ca avocat la baroul din Mușcel. Amenințat cu moartea de grupuri instigate din conducerea Partidului Comunist din localitate, se hotărăște să părăsească orașul, pentru a-și salva viața și libertatea.

Aurel Marinescu reușește timp de 10 ani să se ascundă de securitate. În perioadele mai liniștite și în condiții de adăpost provizoriu își găsește timp de a transpune pe hârtie aceste mărturii, descriind aspectele socio-politice de după 23 august 1944, considerând ca o obligație morală față de societate și față de posteritate de a lăsa mărturie scrisă asupra vremurilor trăite.

La data de 15 ianuarie 1956 se stinge din viață în urma unui cancer gastric în casa nepotului său – Aurel Boștenaru. Cei doi nepoți – Aurel Boștenaru și Gicu Simescu – îl îngroapă în ascuns în grădina casei iar peste ani de zile, soția și fiica reușesc să transfere, în secret, osemintele în cimitirul Belu.

Mănescu Silviu

ÎN SINGURĂTATE

dedicată dragei mele Cila

Ochi-mi triști în gol privesc
Peste întinsele câmpii
De câte ori gândesc la ea
În singurătatea mea,
Zilele îmi par pustii,
Unde ești, când ai să vi?

Viața, taină dezgropată
Din șiragul anilor
Vor mai reveni vreodată,
Clipele de altădată,
Cu farmecul lor?

Ani în șir de-atunci trecut-au
Cu freamătul de dureri.
Dorul meu mereu o chęamă
O, trecut, revino, iară,
Și redă-mi ziua de ieri.

Straturi dulci de amintiri
Ale vremilor trecute
Împletiți un fir de aur
Pe-ale voastre scumpi aripe,
Ducând dorul meu departe
Din aspra-mi singurătate.

Zile grele se înșiră
Pe răbojul anilor
Astăzi ești singur pe lume,
Și nu ști ce va fi mâine
Pribeag călător.

Iară tu, Cilica scumpa,
Ce străbați al vremii greu,
Nu uita că-n lumea mare
Rătăcește acela care,
Te va adora mereu.

5. V. 1953

Nici gândindu-mă la nopțile groaznice de iarnă, când rătăceam singur în miez de noapte prin pădurile troienite de zăpadă, în care mă împotmoleam la tot pasul și la nopțile întunecate și pline de vifornită, când nu mai puteam deschide drum decât numai cu ajutorul lumânărilor aprinse care se stingeau la tot pasul, mânat mereu din urmă de haitele urmăritorilor și mă cutremur cum de am putut avea curajul să plec la drum pe așa vremuri, pe așa locuri și pe așa mari distanțe. Au fost mari greutăți prin care am trecut. Au fost nespus de mari grijile, neliniștea și amărăciunea primilor pași ce mă luaseră în primire.

Am îndurat multe, dar am rezistat. Am suferit, dar am luptat. Nimic nu m-a îngenunchiat până acum. Dorințele de care dispun sunt încă suficiente pentru a mă ajuta.

Iarna anului 1953 a fost însă cea mai grea din viața mea. Locuind atâta timp prin case fără foc, și străbătând distanțe mari și anevoioase în zăpadă, viscole, ploaie și ger, veșnic ud și transpirat, mi-au răcit și mâinile și picioarele. În lipsă de orice medicamente, pe care nici n-aș fi avut de altfel cu ce să le cumpăr, am tratat rănile de pe mâini cu apă sărată, vindecându-le cu greu. Mai dificil se prezintă situația cu picioarele, ale căror dureri se resimt după 40-50 de minute intens și continuu. Dar nu mă plâng nimănui. La ce bun s-o fac și la ce mi-ar folosi?

În acest timp însă, mai mult ca oricând am învățat că omul se oțelește prin experiență și prin dezamăgiri și că numai prin severitate și prin asprime își dobândește individualitatea combativă.

Am devenit astfel destul de experimentat ca să pot suporta cu resemnare tăcută încercări și mai mari decât acelea prin care am trecut până acum. Am purtat cu mine în locul bucuriilor de odinioară întâlnite de fiecare la tot pasul, tot amarul durerilor pătrunse în viață.

Suferind, răbdând, dar rezistând, aștept în liniște ca pe niște prieteni scumpi și dragi zorii zilelor senine, care să strălucească din nou la fereastra casei și a inimii mele.

Și atunci când jalea încearcă să mă răpună, când inima mi se părea pustie și când fiecare vorbă a mea părea un plâns de îngropăciune, încercam să mă desprind și să ies din încleștarea și țesătura lor, ațintindu-mi privirile înainte și numai înainte, către frumosul vis, veșnic tânăr, pe care se sprijină de atâta timp toate gândurile și toate puterile mele și care nu va îmbătrâni niciodată.

În singurătatea mea am trăit de atâtea ori viața pentru care lupt și pe care o doresc atât de mult. Și după obiceiul meu atunci când m-am simțit mai trist și mai singur, am început să fredonez ușor un cântec, spulberând un gând sau adormind o durere, în căutarea cărărilor vieții și a potecilor norocului, cu privirile cufundate într-un alt timp, zâmbindu-mi din depărtare și din singurătate. Au trecut șase ani "ca nouri lungi pe șesuri" și

iată c-am intrat în al șaptelea. Care va fi ultimul care să pună capăt zbuciumului, frământărilor și durerilor întregului neam și deci și ale mele?

Nu sunt câtuși de puțin împins la acte de disperare. Din contră, am avut și încă mai am tăria să suport și să înfrâng suferințele ce îndur și voi mai îndura încă sub puterea necunoscutului.

Nu port în suflet suspinul crud al suferinței ucigătoare, dar căutând să spun adevărul sunt dator să împărtășesc și altora pasul vremilor trăite, iar dacă tu, cititorule, și voi toți acei care n-ați avut ocazia să trăiți viața atât de aspră și de grea trăită de mine în cei șase an de rezistență de până acum și ca mine de atâția alții, ați putea să vă imaginați greutățile de neînchipuit prin care am trecut și chinurile groaznice pe care le-am suferit atunci, fiecare potecuță pe care am călătorit, fiecare pădure și codru des pe care le-am străbătut, fiecare vârf de culme înaltă pe care m-am oprit, rotindu-mi privirile și scrutând zarea, fiecare copac sub care m-am adăpostit și fiecare poieniță pe care m-am odihnit, v-ar putea povesti tot zbuciumul și toată furtuna care au trecut prin sufletul meu și abia atunci veți putea înțelege și forța fizică și puterea de voință de care am dat dovadă și ce înseamnă lupta de rezistență și dorul de libertate.

Cititorule! N-am scris aici un roman, ci am făcut doar o mărturisire sinceră, o spovedanie ce reconstituie un colț din viața mea reprezentând șiragul de mătănii al celor șase ani trăiți în luptă, în zbucium și în singurătate, urmărit pas cu pas de securitatea și miliția comunistă, ajutate de membrii de partid și de unii spioni și trădători.

Poate că cele ce am scris să nu fie pe placul multora, dar aceasta nu mă interesează. Scrisul meu reprezintă adevărul adevărat al unui fragment din viața mea, în scăpărările de lumini conturate de umbrele reflectate prin prisma sufletului meu, plin de dureri, ci chinurile atâtor ani de pribegie, trăiți în rezistență și în singurătate, departe de ai mei și de toate rosturile mele, în lipsuri și privațiuni, veșnic călător și totdeauna sub teama necunoscutului.

Scriind ceea ce am scris am căutat să fiu sincer, atât față de mine însumi, cât și față de tine, și aceasta nu îmi este de ajuns.

Am suferit mult, forate mult, nespus de mult, atât eu cât și întreaga familie, toate neamurile și unii prieteni sinceri și devotați, cunoscuți acum pe deplin pentru sfințenia prieteniei lor.

Am pierdut tot, absolut tot, afară de onoare.

"Toate marile zguduiri sociale au fost urmate de prăbușiri morale totdeauna mai dezastruoase decât vărsările de sânge și decât distrugerile materiale, dar nimeni și niciodată nu s-ar fi așteptat să existe în țara noastră o așa groaznică prăbușire morală ca aceea de care s-a dovedit că a fost cuprinsă cel puțin jumătate din magistratura noastră, magistrații "verificații democrați" și alături de ei atâția ofițeri, profesori, învățători,

intelectuali şi politicieni de meserie, care "nici biologic şi nici organic nu pot fi nici sinceri şi nici statornici".

Decăderea morală şi descompunerea s-au accentuat şi de data aceasta, îndeosebi tot prin intelectuali, dovedindu-se şi acum mai mult ca oricând că, "şi intelectualii, ca şi politicienii de meserie sunt oricând gata să trădeze şi niciodată să-şi motiveze cotiturile morale pe care le săvârşesc, fiind ieri cu unii şi azi cu alţii, mâine cu oricare asupritori vor mai veni".

Pe ruinele acestei lumi mulţimea celor ce au luptat şi au pătimit cu sufletul cuprins de suferinţă, aşteaptă întronarea dreptăţii pentru toţi".

Cititorule! Viaţa atât de aspră şi de grea pe care a trăit-o în aceşti ani neamul românesc în general şi cei mai buni fi ai săi în special, constituie o dureroasă pagină de istorie. Aşa spun hrisoavele că au trăit şi străbunii noştri sub năvălirile barbare, aşa au trăit şi sub Fanarioţi şi aşa am trăit şi noi acum sub invazia barbarilor comunişti ruşi şi numai credinţa în Dumnezeu, dragostea de ţară şi lupta în rezistenţă ne vor aduce mântuirea, iar tenacitatea, demnitate şi mândria cu care înfruntăm moartea ce ne pândeşte la tot pasul, constituie simbolul optimist al vieţii şi al curajului de neînvins. Ia aminte şi nu uita niciodată amarul cumplit al zilelor de azi, prin care am trecut noi şi cine au fost asupritorii, trădătorii, slugile lor netrebnice şi membrii de partid şi vezi care este datoria ta.

Nu pot însă încheia aceste rânduri fără să-mi satisfac şi o datorie de recunoştinţă. N-am spus nici un cuvânt până acum, în mod special, despre neamurile mele. Le-am menţionat doar, în treacăt, pe fiecare acolo unde evenimentele le-au prins în înlănţuirea lor. Le-am păstrat însă ultimul cuvânt. Dar nu ştiu nici cu cine să încep, nici cu cine să termin. Nu ştiu care-i alfa şi nici omega şi de ce aceea nu-i individualizez aici.

Fiecare îşi are însă meritul său. Toţi au pus tot sufletul şi toate energiile de care au dispus, folosindu-se de toate împrejurările şi de toate şireteniile posibile pentru a mă ajuta, deşi ei erau striviţi de greul vieţii şi de ameninţarea distrugerii comuniste. Persecutaţi, urmăriţi şi arestaţi, au suportat cu resemnare toate loviturile comuniste, toate percheziţiile cu întreaga lor gamă de ameninţări şi teroarea şi toată opera de distrugere practicată de bestiile comuniste, dar nu li s-a putut smulge nici o mărturisire. Au făcut pe naivii atunci când a trebuit, pe indiferenţii când a fost posibil şi pe tiranii când s-a cerut. Dar toţi au avut aceleaşi gânduri şi au urmărit aceleaşi scopuri ca şi mine. Cu aceleaşi ţeluri şi cu aceleaşi speranţe au privit înainte şi numai înainte.

Cu ajutorul lor, al soţiei şi al fetiţei, al bunului Dumnezeu şi al celorlalţi prieteni, am putut parcurge cei şase ani de până acum. Tot cu ajutorul lor sper să ajung ţinta dorită. Le sunt nespus de recunoscător.

POSTFAŢĂ

Această carte a devenit posibilă datorită eforturilor extraordinare a două persoane: mama mea, Lucia (Cila) Voiculescu Marinescu şi Doctorul Dumitru Baciu. Mulţi alţii au ajutat pe drumul spre publicare – începând cu cei ce au ascuns jurnalul încă din timpul vieţii tatălui meu.

Aceste amintiri au fost scrise de tatăl meu într-un caiet de şcoală cu coperte gris şi a fost îngropat de nepotul lui, Gicu Simescu, înainte de moartea tatălui meu, deoarece conţinea secrete teribile dacă ar fi fost să cadă în mâna Securităţii. Tatăl meu, după câte ştiu, a fost singurul „fugit" din Muşcel pe care Securitatea nu l-a prins cât a fost în viaţă. Ultimii ani i-a petrecut în cămăruţa secretă construită în grajdul nepoatei lui şi a soţului ei, Lucica şi Aurel Boştenaru, care şi-au riscat viaţa pentru a-l adăposti în cea mai grea perioadă a pribegiei lui. Acolo a murit şi a fost îngropat în grădina lor. În anul 1978, mama mea a reuşit să dezgroape rămăşiţele pământeşti şi să le îngroape la cimitirul Belu, în cavoul familiei.

Jurnalul ne-a parvenit prin anii 1957. La plecarea mea din ţară împreună cu soţul meu, Adrian, şi Barbu, copilul nostru, a fost, desigur, imposibil să-l luăm cu noi. Ce mare ne-a fost surpriza când, primind la New York un pachet trimis de mama cu un covor Muşcelean, l-am deschis şi am găsit înăuntru jurnalul! Numai inteligenţa mamei mele a ajutat-o să coasă în pachet acest jurnal sub nasul celor de la Poştă care controlau tot ce pleca din ţară.

Cu răbdare şi sârguinţă, după ce a ajuns şi ea în Statele Unite, mama mea a dactilografiat pagină cu pagină şi rând după rând, cele scrise cu ani în urmă cu frumosul scris de magistrat al tatălui meu. Şi dacă toate aceste minuni nu ar fi de ajuns să arate puterea lui Dumnezeu de a deschide drumul adevărului, este şi reîntâlnirea dintre mama mea şi Doctorul Baciu, pe care l-a cunoscut şi apreciat la examenul de bacalaureat, cu mulţi ani în urmă.

Pentru mine, „Fetiţa" din rândurile ce le-aţi citit, aceste memorii au fost şi continuă să fie o amintire atât de dureroasă, încât, după ce le-am citit prima dată, la vârsta de 19 sau 20 de ani, nu le-am mai putut reciti pentru următorii 35 de ani; numai la îndemnul unui extraordinar preot şi mentor întâlnit în America am avut curajul să le parcurg din nou. De atunci, citind şi recitind aceste rânduri, ele s-au înscris în inima mea pe veci. Secretul legat de părinţii noştri a atârnat greu în viaţa celor din generaţia mea. Să ai un tată la „canal" sau fugit îţi dădea dreptul la o dublă existenţă, în care acest părinte era îngropat în fundul sufletului, şi despre care, niciodată, nu spuneai nimic, nimănui! În America am descoperit

multe astfel de secrete, ascunse în sufletele multor prieteni, cărora le-au trebuit mulţi ani de libertate înainte de a vorbi despre aceste experienţe.

Recitind memoriile tatălui meu, în afară de cuvintele lucide descriind instaurarea puterii comuniste în Muşcel şi de dureroasa descriere a anilor de pribegie, ceea ce rămâne deosebit de important pentru mine este spiritul lui extraordinar de dreptate, totala dedicare „justiţiei", adevărata justiţie pe care a servit-o şi pentru care a murit. Am avut deosebitul privilegiu, uneori gândesc „teribilul" privilegiu, de a avea părinţi de o probitate, tărie sufletească şi cu o personalitate arareori întâlnite.

Mama mea a trăit ani de persecuţie; arestată şi interogată de Securitate şi ca printr-o minune, datorită tăriei ei, scăpând de o detenţie lungă, reuşind să nu fie prinsă de agenţii Securităţii când îl vizita pe tatăl meu în secret şi supravieţuind dării afară din slujba de profesoară de franceză, atât de iubită şi apreciată de colegele ei, şi apoi din toate micile slujbe pe care reuşea să le găsească, curajul de a începe o viaţă nouă în America, la vârsta de 74 de ani, şi de a învăţa o nouă limbă, una din puţinele pe care nu le ştia. Alături de amintirea tatălui meu, dragostea ei m-a susţinut şi călăuzit de-a lungul vieţii mele. Un episod atât de caracteristic modestiei şi delicateţei sufleteşti ce o caracterizau, este faptul că nu a tipărit şi difuzat niciodată minunatul poem de dor dedicat ei, cu care tatăl meu începe jurnalul şi pe care l-am trimis, destul de târziu editorului.

Mulţumesc din suflet, tuturor celor ce l-au ajutat pe tatăl meu cu pericolul vieţii şi situaţiei lor în cei 9 ani de pribegie, rude sau prieteni ce l-au susţinut sau adăpostit şi fără de care ar fi fost de mult prins de Securitate. Unele din numele lor sunt menţionate în această carte, alţii l-au ajutat după ce a încetat să-şi scrie în jurnal. Anii au trecut, numele lor s-au pierdut, dar curajul lor continuă să existe în timp şi sper va fi un exemplu pentru cei ce, astăzi, încearcă să reconstruiască o ţară distrusă de comunişti nu numai economic dar mai ales moral.

Celor ce l-au cunoscut, admirat şi ajutat pe „Domnul Prim", aşa cum era cunoscut Aurel Marinescu în Muşcel, recunoaşterea şi mulţumirile mele pentru totdeauna.

Ruxandra Panaitescu
Greenwich, USA, 1999

UNIVERSITATEA BUCUREŞTI

Tipărit la Centrul Pilot de Tehnologii Informatice
Editura Ars Docendi
Şoseaua Panduri Nr. 90 Bucureşti
Tel. / Fax. ++401-4.10.25.75
E-mail: cpti@chem.unibuc.ro

AUREL MARINESCU
(1898-1956)

ISBN 973-99769-0-5